

ZELUS

MAHTAVA

Synkän sarvipään sokkelo

TAMMI

CRISPIN
BOYER

NATIONAL
GEOGRAPHIC
KIDS

ZELUS

MAHTAVA

Synkän sarvipään sokkelo

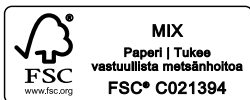
CRISPIN BOYER

Kuvittanut Andy Elkerton

Suomentanut Jenni Rapelo

TAMMI
HELSINKI

Alkuteos: *Zeus the Mighty. The Maze of the Menacing Minotaur*
Copyright © 2020 National Geographic Partners, LLC
Published by National Geographic Partners, LLC. All rights reserved.
Reproduction of the whole or any part of the contents without
written permission from the publisher is prohibited.
Graafinen suunnittelu: Amanda Larsen
Tekstaus: Jay Roeder
Suomenkielinen laitos © Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-4865-3
Painettu EU:ssa

Sue Viisaalle

-C.B.

OLYMPOS-VUOREN LÖYTÖELÄINKESKUS

OLYMPOS-VUORI

Zeuksen palatsi

Pohjoinen
alue

Käyttöamaton
alue

Argo

Öljökäpälis

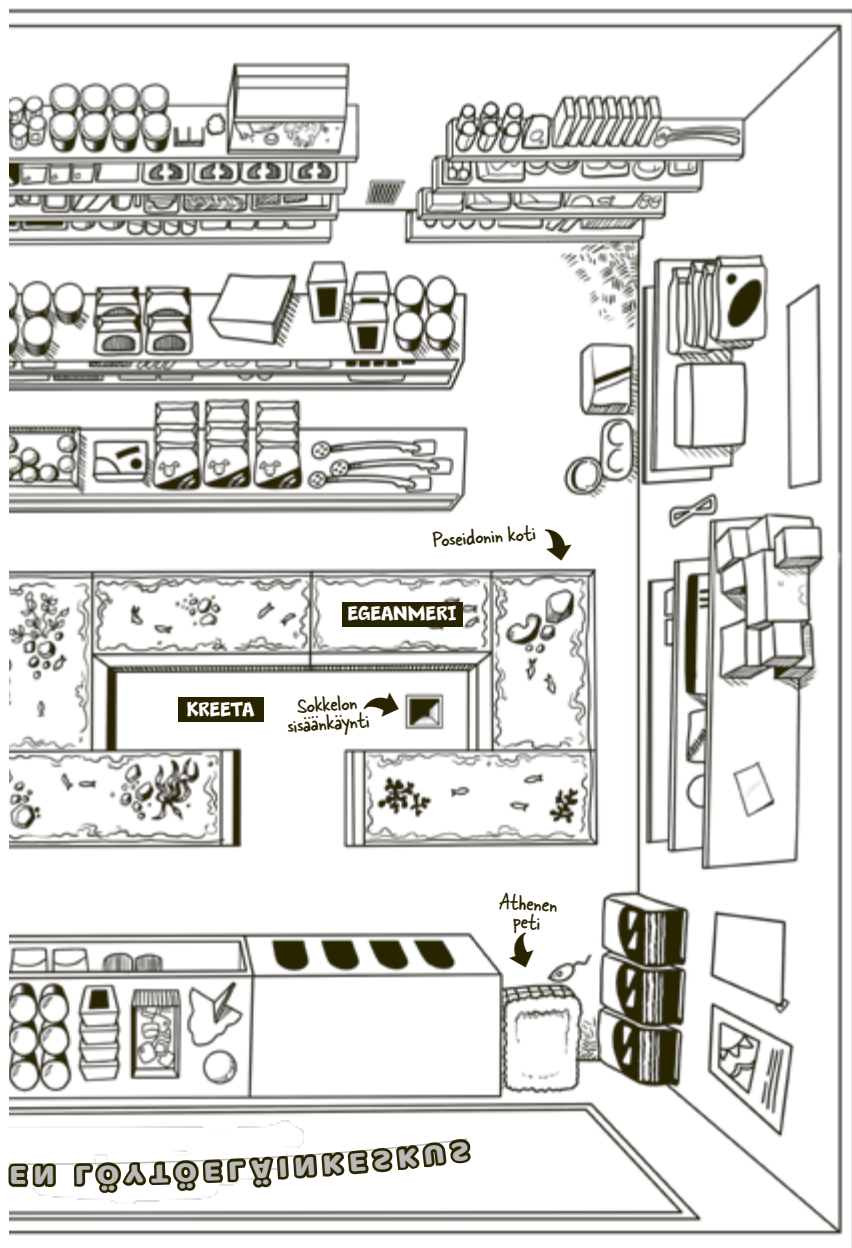
Perifetes

**KOKOOTUMIS-
PAIKKA**

Areksen kammio

P

SANKARIKAARTI

Zeus on kultahamsteri, jonka poskessa komeilee pilven muotoinen laikku. Hän on muiden Olympos-vuoren löytöeläinkeskuksessa asustelevien eläinten kuningas – ainakin omasta mielestään. Zeus on myös löytöeläinkeskuksen omistajan, Artien, lempilemmikki. Hän välittää aidosti muista olympolaisista, mutta pitää heitä myös alamaisinaan. Zeuksen mielestä muiden lemmikkien pitäisi mukisematta seurata häntä öisiin seikkailuihin, joista ei kommelluksitta selvitä.

Ihmisten kaikottua näköpiiristä Zeus laskeutuu alas häkistään kaupan korkeimmalta hyllyltä eli Olympos-vuoren palatsista. Hän kuvittelee pukeutuneensa valkoiseen kitioniin – hienoon vaatteeseen, jollaista muinaiset kreikkalaiset käyttivät – ja kultaiseen laakeriseppelekrunuun.

Demeter on pieni heinäsiirikka, jolla on suuri sydän. Aiemmin hän asui Ötökkäpoliksessa, hyönteisten kaupungissa, mutta nykyään hän pysyttelee uskollisesti Zeuksen rinnalla ja tutkii mielellään löytöeläinkeskusta. Hänellä on harteillaan salaattiviitta ja päässään laakeriseppäle. Ne symboloivat kreikkalaista sadonkorjuun jumalatarta, jonka mukaan heinäsiirikka on saanut nimensä. Demeter on olympolaisista nuorin ja voi jopa lentää lyhyitä matkoja. Mutta älä anna pienen koon hämätä – Demeter on erittäin urhea heinäsiirikka!

Athene on viisas harmaankirjava kissa, joka majailee Olympos-vuoren löytöeläinkeskuksen näyteikkunan luona. Nimensä Athene on saanut kreikkalaiselta viisauden jumalattarelta, ja hän yrittää parhaansa mukaan pitää Zeuksen poissa pulasta, kun hamsteri intoutuu suunnittelemaan uusia seikkailuja. Nokkela Athene ratkoo hankalatkin kiistat ja pulmat. Hän keksi jopa, miten robotti-imuria eli Argoa ohjataan, ja nyt hän huristelee sillä pitkin löytöeläinkeskusta. Ihmisten maailmassa Athenella on kaulassaan kultainen panta, jota koristaa

pöllöriipus, mutta olympolaiset näkevät hänellä myös laakeriseppeleen ja kaksi kultaista rannerengasta etutassuissa.

Ares-mopsi on löytöeläinkeskuksen asukeista vahvin. Rohkea ja innostuvainen sodanjumala ryntää seurueen etunenässä uusiin seikkailuihin eikä vapise, olipa vastassa minkäläinen hirviö tahansa. Liika hössötys saattaa kuitenkin kostautua: kerran Ares istahti epähuomiossa Poseidonin letkun päälle eikä pallokala saanut hetkeen henkeä. Ares tahtoo olla hyvä poika ja voi hotkaista kourallisen Haukun herkkuja yhdellä kielen lipaisulla. Hänellä on kaulassaan piikein koristeltu panta ja olympolaisten seurassa hänen päässään keikkuu myös spartalainen pronssikypärä.

Poseidon on valkotäplikäs pallokala. Hän elelee löytöeläinkeskuksen akvaariossa, jota eläimet kutsuvat Egeanmereksi. Vedenalaiselta valtaistuimeltaan Poseidon hallitsee suomalaisia alamaisiaan ja haastaa samalla Zeuksen kuninkuuden. Kaksikko kiisteleekin toistuvasti siitä, kumpi on parempi hallitsija. Poseidon voi poistua akvaariostaan muovisessa sukelluskypärässä, joka on yhdistetty pitkällä letkulla Egeanmereen. Hänellä on kultainen kruunu ja atrain, kuten kreikkalaisella jumalalla, jonka mukaan hänet on nimetty.

Artemis "Artie" Ambrosia on Olympos-vuoren löytöeläinkeskuksen omistaja. Kreikkalaisessa mytologiassa Artemis on metsästyksen ja villieläinten jumalatar, joten käy järkeen, että Artie on hyvin eläinrakas ja pelastaa kodittomia eläimiä. Hän on nimennyt kaikki löytöeläinkeskuksen asukit kreikkalaisten jumalten mukaan, koska hän on kiinnostunut kreikkalaisesta mytologiasta. Samalla kun Artie puuhastelee kaupassaan, hän kuuntelee Kreisinä Kreikkaan -podcastia. Se kertoo kuuluisista kreikkalaisista myyteistä, ja eläimet ammentavatkin tarinoista ideoita uusiin seikkailuihinsa. Artie aikoo laajentaa puotiaan naapuritilaan, jotta hän voi ottaa huomaansa lisää eläimiä ja auttaa niitä löytämään uuden kodin.

Fineus on harmaantunut hamsterivanhus, jota Zeus luulee *lason ja argonautit* -myytin sokeaksi tietäjäksi. Fineus asustelee pimeässä, autiossa kaupassa löytöeläinkeskuksen naapurissa ja tapaa Zeuksen, kun tämä pelastaa hamsterivanhuksen harpyijaparvelta - jotka ovat ihmisten maailmassa lepakoita. Fineuksen pitkät viikset muistuttavat partaa, ja hän käyttää vanhaa hammastikkua kävelykeppinä. Viisas mutta salaperäinen Fineus tunsi kerran Artien ja latelee mielellään arvoituksia. Ehkäpä kumma hamsterivanhus on paljon enemmän kuin päälle päin näyttää.

JOHDANTO

ARTEMIS AMBROSIA KASTOI SORMENPÄÄNSÄ akvaarion viileään veteen ja säikäytti samalla pinnan tuntumassa uiskentelevan pallokalan. ”Onpa virkistävää”, hän totesi Poseidonille. ”Saisinko vilvoitella siellä kanssasi?”

Poseidon pullistui palloksi ja kiirehti tiehensä. ”Vitsailin väin, kamu”, Artemis hihitti. ”En koskaan rohkenisi tupautua valtakuntaasi.” Hän nosti sormensa vedestä ja heilutteli niitä jaloissaan läähättävän kullanuskean mopsin yllä. Koira lipaisi pisarat kielellään ja kuolasi tyytyväisenä. ”Tiedäthän, että se on suolavettä, Ares?”

Artemis - tai lyhyesti Artie - siirtyi tutkailemaan seinällä olevaa termostaattia. Kevät oli jo saapunut Georgian Athensiin, mutta äkillinen kylmyys oli pakottanut Artien kääntämään lämmityksen takaisin päälle. Antiikkinen lämmitysjärjestelmä oli kuitenkin turhan tehokas. Artie pyyhkäisi otsaansa ja sääti lämpöä pienemmälle. Sittem hän jatkoi tavallisia iltatoimiaan Olympos-vuoren löytöeläinkeskuksessa Ares kintereillään. Hän pyyhkäisi

pölyt hamsterin sokkeloista, asetteli pallonheittimet telineeseen ja sulki kassakoneen. Lopuksi hän ohjasi Areksen omaan koppiinsa ulko-oven viereen. "Reipas sodanjumala", hän kehui.

Artie vilkaisi myyntitiskin taakse, korkeimmalle hyllylle, mistä tuttu hamsteri tarkkaili häntä. "Eihän sinulla ole liian kuuma, Zeus?" Hän käveli hyllyn luo, nousi varpailleen ja kurkisti häkkiin. Zeus oli siirtynyt kaltereiden luota uuteen, kullanväriseen fleecetetiinsä. Artie työnsi sormensa häkkiin ja rapsutti hamsterin poskessa olevaa valkoista laikkua. "Öitä, Zeus Mahtava. Äläkä edes harmitse vivahtavasi virkistävälle yöinnille!"

Hamsteri vingahti, ja Artie pudisti päätään. Vain viikko sitten hän oli löytänyt Zeuksen pulikoimasta Poseidonin akvaariossa, ja tapahtunut vaivasi häntä yhä.

Artie sulki takkinsa ja sammutti valot, jolloin huone täyttyi himmeästä punaisesta hehkusta. Se oli peräisin kaupan ikkunaan ripustetuista mainosvaloista, joissa luki "Olympos-vuoren löytöeläinkeskus". Artie avasi ulko-oven ja vilkaisi vielä kerran hamsteria. "Pysy häkissäsi. En halua, että sinulle sattuu mitään!"

LUKU 1

ZEUUS MAHTAVA EI OLLUT EKSYKSISSÄ, vaikka hän oli harhaillut sokkelon metallikäytävillä viimeisen tunnin ajan. Zeus oli syvällä maan alla, kaukana Olympos-vuoren palatsistaan, jossa hän hallitsi muita kreikkalaisia jumalia. Itse asiassa hän ei ollut varma, oliko hän enää edes Kreikassa. Siitä huolimatta Zeus ei ehdottomasti eikä missään tapauksessa ollut eksyksissä.

”Olemmeko eksyksissä?” kysyi Demeter, Zeuksen uskollinen matkakumppani. ”Tämä paikka on niin... niin...”

”Sokkeloinen?” Zeus päätti ystävänsä lauseen. ”Ei, emme ole eksyksissä – minä en eksy.” Hän hieroi mieteliäänä leukaansa, kun tunneli haarautui jälleen heidän edessään. Kumpikaan uusista reiteistä ei vaikuttanut eroavan mitenkään siitä tunnelista, josta he olivat tulleet: kaikki oranssissa hehkussa kylpevät metalli-

käytävät näyttivät tismalleen samanlaisilta.

”Et tietenkään. Miksipä sinä eksyisitkään”, sadonkorjuun jumalatar Demeter vastasi ja näykki hermostuneena salaattiviittaansa. ”Ovathan sokkelot... noh... hamstereiden heiniä.”

”Ei se johdu siitä, että olen hamsteri”, Zeus sanoi. ”En eksy, koska olen Zeus, jumalten kuningas. Minun kuuluu tietää, missä olen.”

”Totta.” Demeter nyökkäsi. ”Tiedät aina, minne mennä. Yleensä... ainakin joskus...” Hän katseli edessään haarautuvaa tunnelia. ”No... kumpaan suuntaan meidän pitäisi lähteä?”

Zeus nuuhki ilmaa ja kohautti olkiaan. ”Vaikka tänne.” Hän valitsi toisen tunneleista ja jatkoi matkaansa. Hänen kultainen laakeriseppelekruununsa ja olkapäätä koristava salamasolkensa kimmelsivät heikosti himmeässä oranssissa hohteessa.

Demeter katseli, miten Zeus katosi hämärään. Kylmät väreet riipivät hänen selkäpiitään. Tuntui kuin joku olisi seurannut heitä. ”Kuka siellä?” Demeter kysyi ja vilkaisi olkansa yli. Mutta hän oli yksin.

Väristen Demeter kiiruhti Zeuksen perään vahvoilla heinäsirkan koivillaan.

Kaksikko oli löytänyt maanalaisen sokkelon sisään-

käynnin sattumalta aiemmin sinä yönä tutkiessaan Kreetan saarta, jota Egeanmeri ympäröi kolmelta sivulta. Siellä he olivat törmänneet suorakulmion muotoiseen onkaloon, josta hamsteri ja tämän matkakumppani mahtuivat juuri ja juuri pujahtamaan sisään. He eivät olleet kiinnittäneet onkaloon huomiota aiemmilla tutkimusmatkoillaan Kreetalle, koska silloin sitä oli peittänyt metalliritilä. Tänä iltana metalliritilä oli kuitenkin tiessään – jälleen yksi merkillinen muutos Kreikassa sen jälkeen, kun Artien ystävä Callie oli ryhtynyt kاپälöimään maisemia.

Zeus oli pohtinut, josko tämä onkalo tarjoaisi oikein Kreikan halki. Tai ehkä se johtaisi maanalaiseen valtakuntaan, tai jopa Fineuksen salaiseen piilopaikkaan. Fineus oli salaperäinen tietäjä, joka oli auttanut Zeusta hänen edellisellä seikkailullaan. Ja jos ei muuta, Zeus mietti, ainakin he pääsisivät maan alla pakoon Kreikkaa käristävältä helleaallolta.

Niinpä he olivat astuneet sisään. Mutta labyrintti ei tarjonnut helpotusta helteeseen, päinvastoin. Mitä syvemmälle he taivalsivat, sitä kuumemmaksi ilma muuttui. Zeuksen tavallisesti pystyssä sojottava otsatöytä valahti hänen kruununsa päälle. Pian hän oli läkähtyä kuninkaallisen kitoninsa valkoisen kankaan

alla siitäkin huolimatta, että kuten muutkin olympolaiset asusteet, se oli miltei näkymätön.

”Tuntuu kuin olisimme kiertäneet jo koko Kreikan ali”, Demeter mutisi tuntosarvet velttoina riippuen. ”Onneksi emme ole eksyksissä, sillä muuten olisin hyvin huolissani – ”

”Mikä kumma tuo on?” Zeus keskeytti, kun he kääntyivät kulman taakse. Ystävykset olivat saapuneet suuren luolan sisäänkäynnille. Ilma väreili kuumuudesta, joka pyyhkäisi heidän ylitseen kuin hyökyaalto. Hämärässä häämötti kauhistuttava näky: valtavan suuri, hirvittävä peto, jonka sarvet olivat tuhkan pei-

tossa. Se tuijotti heitä kiiluvilla silmillään, jotka sijaitsivat hehkuvan oranssien, metalliketjulla yhdistettyjen sierainten yllä.

”Näetkö sinäkin tuon suuren härkä... otuksen, Zeus?” Demeter kysyi ponnettomasti. ”Vai saako paahde minut näkemään omiani?”

Zeuksen pää oli aivan pyörällä. Hän ravisti sitä ja yritti keskittyä hirviön silmiin, sieraimiin ja ketjuun. Sitten hän huomasi olennon suun, joka oli venynyt leveään irvistyukseen.

”Minäkin näen sen”, Zeus kuiskasi. ”Huomasitko, mitä sen hampaiden välistä pilkistää?”

”Ei kai vain...” Demeter vastasi hitaasti. ”Ei kai se ole karvaa, eihän?”

”Meidän on varmaan parasta lähteä”, Zeus totesi. Hän kääntyi ja etsi tunnelia, josta he olivat tulleet, mutta luolassa oli tusinoittain tunnelien suuaukkoja. ”Pahus, mistä pääsemme ulos?” Zeus ei tohtinut katsoa uudestaan taakseen. Hän saattoi miltei tuntea, miten sarvipäinen peto lähestyi heitä uhkaavasti. Hän ei kyennyt ajattelemaan selkeästi. Sekä Zeus että Demeter olivat sulaa paahdavassa kuumuudessa.

Juuri kun Zeus oli lyyhistymäisillään maahan, karvainen tolppapari naputti hänen olkapäätään.

Hän pyörähti ympäri ja näki takanaan suuren ruskean hämähäkin, jonka kahdeksan jalkaa olivat pistelevien karvojen peitossa. Otus tuijotti kaksikkoa kahdella suurella tummalla silmällä, joiden alapuolella oli neljä pienempää. Hämähäkin päässä komeili punaisilla kivillä koristeltu tiara.

”Nyt todellakin näen omiani”, Demeter mutisi.

Hämähäkki tuijotti Zeusta ja tokaisi sitten käheällä äänellä: ”Tervehdys, kaksisilmäiset. Oletteko tulleet karkottamaan kuumuuden?”

Zeus räpäytti silmiään. ”Öm, voisin toki tehdä niin”, hän takelteli, ”mutta totta puhuen oloni on melko vetelä juuri nyt. Tiedät varmaan tunteen?”

Hämähäkki tuijotti Zeusta tummilla silmillään.

”Joka tapauksessa”, Zeus jatkoi, ”on parempi jättää työ tekemättä kuin tehdä se huonosti.”

”Sitten sinun kannattaa kipittää tiehesi”, hämähäkki sanoi.

”Mutta minne?” Zeus kysyi. ”Olemme eksyksissä.”

”Sinähän sanoit, ettet koskaan eksy!” Demeter huudahti.

”Ota tuosta.” Hämähäkki kohotti karvaisen koi-

pensa ja ojensi Zeukselle pitkän seittilangan pään. ”Seuraa lankaa. Se vie sinut kauas pedosta ja kuumuudesta sinne, mistä aloitit tämän illan matkan.”

Zeus huomasi, että lanka johti yhteen luolan seinustalla ammottavista tunneleista – sehän oli sama tunneli, josta he olivat tulleet! ”Hetkinen, miten tämä on mahdollista?” Zeus katsoi tunnelista hämähäkkiin ja takaisin. ”Oletko seurannut meitä koko ajan?”

”Tiesin sen! Vaistosin, että joku oli takanamme”, Demeter huudahti.

”Ai, onko sinulla jokin merkillinen hämähäkki-vaisto, vai?” Zeus kysyi vaisusti. Hänen jalkansa tuntuivat hieman huterilta.

Demeter ei piitannut ystävänsä kommentista vaan silmäili epäileväenä hämähäkkiä. ”En tiedä, luotanko

häneen. Tarkoitan, että heinäsiirakat ja hämähäkit eivät yleensä ole ylimpiä ystäviä.”

Hämähäkki tuijotti Demeteriä kylmästi vastaukseksi.

”Luotan enemmän häneen kuin tuohon tulta hönnikivään härkähirviöön.” Zeus tarttui lankaan ja kietoi sen kädensä ympäri.

Ja niin olympolaiset seurasivat lankaa tunneliin. Yhtäkkiä Zeus pysähtyi ja katsoi taakseen. Hämähäkki oli yhä luolassa.

”Kiitos, mikä nimesi sitten onkaan...” Zeus huikkasi.

”Ariadne”, hämähäkki vastasi.

”A-ri-ad-ne”, Zeus tavasi varmistaakseen kuulleensa nimen oikein. ”Minä olen Zeus, mutta sen varmaan jo tiesitkin. Olen melko kuuluisa.”

”Tiedän kyllä, kuka olet.” Ariadnen tummat silmät kimmelsivät kirkkaammin kuin rubiinit hänen tiarasaan.

Lanka nykäisi Zeuksen tassua, kun Demeter hyppi matkaan. ”Selvä sitten. Palaan vielä karkottamaan kuumuuden.”

Ariadne tuijotti häntä vaiti.

”Tarvitsen vain hieman lepoa”, Zeus jatkoi kiu-
saantuneena, ”jotta voimani palautuvat. Ja taidan ottaa
pari kamua mukaan.” Lanka nykäisi uudestaan. ”Okei,
täytyy mennä.” Zeus kääntyi ja seurasi Demeteriä ulos
luolasta niin nopeasti kuin huterilla tassuillaan pääsi.
Hän oli iloinen päästessään pakoon sarvipäistä petoa,
joka oli miltei onnistunut sulattamaan heidät niille
sijoilleen.

Kreikkalaisia myyttejä, hurmaavia eläimiä ja hulvattoman
huimia seikkailuja!

Tervetuloa Olympos-vuoren löytöeläinkeskukseen!

Zeus Mahtava on jumalten kuningas ja hamsteri, joka hallitsee lemmikkikaupan valtakuntaa yhdessä muiden jumalien kanssa, joihin kuuluvat Athene-kissa, Demeter-sirkka, Ares-koira ja Poseidon-pallokala. Olympos-vuoren löytöeläinkeskuksen asukit eivät koskaan peräänny mytologisesta haasteesta. He ovat jo ratkaisseet kultaisen kirpun tehtävän ja voittaneet pelottavan lohikäärmeen, eikä mikään voi pysäyttää heitä – tai niin he ainakin luulevat. Mutta kuinka käy, kun uusi tehtävä johtaa heidät salaperäiseen sokkeloon, jonka kerrotaan olevan tulta hönkivän, hirmuisen härkähirviön koti? Liity eläimellisten olympolaisten seuraan heidän tähän asti hikisimmässä seikkailussaan!

Lue myös
sarjan
1. seikkailu:

